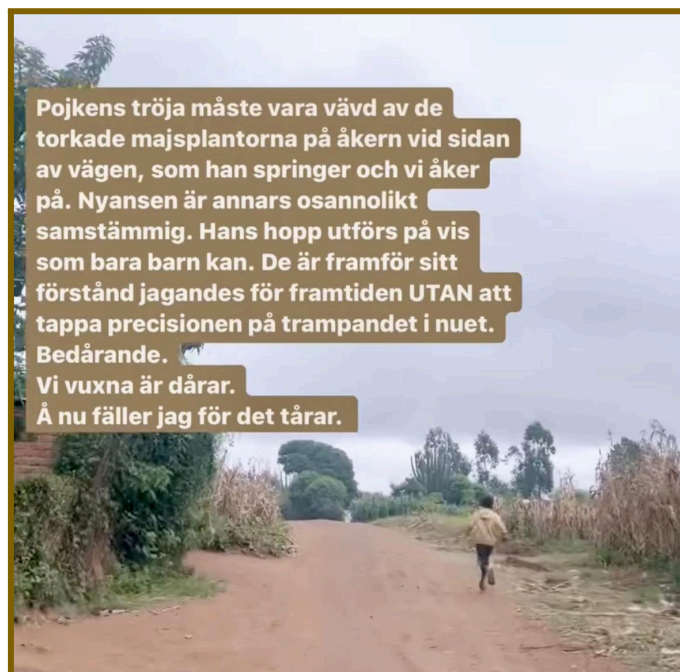

Volontärberättelse vår 2024!

Alla ord som skall förklara förhållandena blir fel, men att inte yttra några alls blir förfärligt fel. Därför skall jag nu göra ett försök, ett försök att förklara MIN upplevelse av inte minst förhållandena i Mpasa, men även Malawi mer övergripande, människorna jag har mött, upcyclingprojekten som sattes i snurr och förvirringens fosterland...

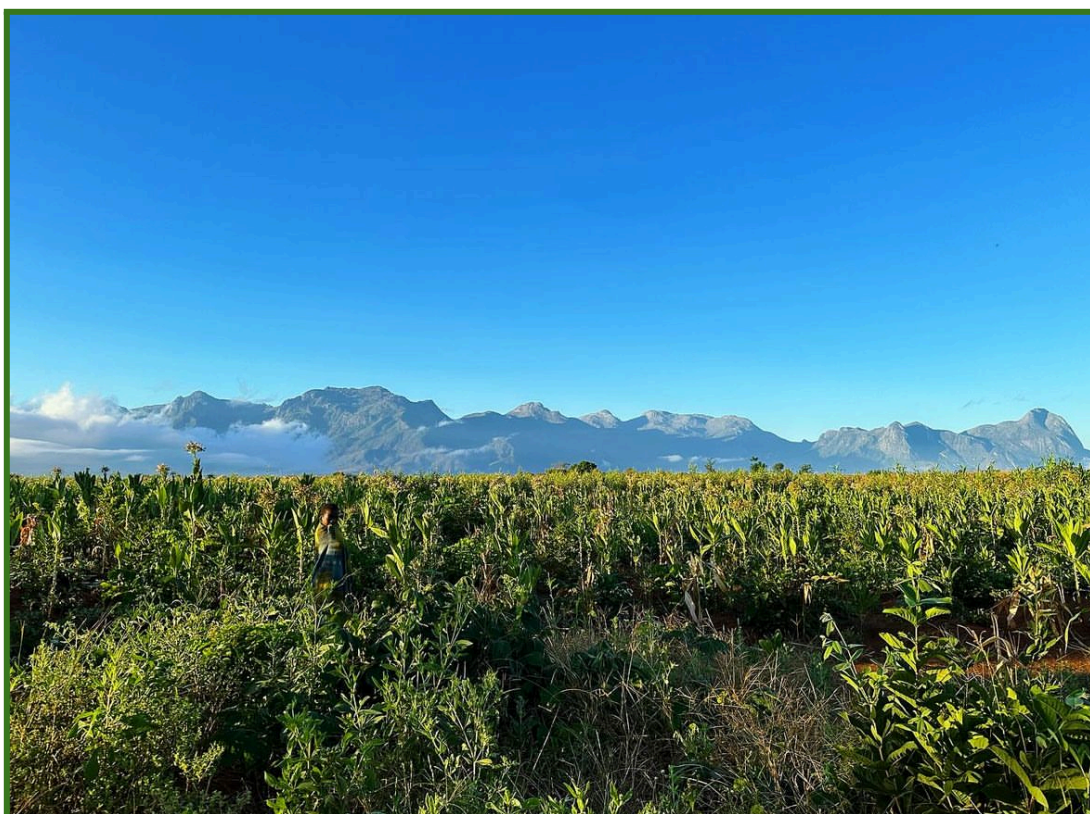

Välkommen ombord på tåget som genom bokstavsrälsen nedan kommer ta dig med på en emotionell, mental & fysisk resa för Filippa Grahn, 22 år, till en av planetens finansiellt fattigaste länder. En förflyttning från Sveriges tryggaste kommun, tredje året i rad. Kontrasternas kraft!

Vem är jag utan skal? Alltså utan titlar, attribut, internet, kontaktnät & skyddsnät. Eller kanske snarare Vad är kärnan inom mig? Hur agerar jag när jag är "naken"? Enda sättet att ta reda på det är att sätta sig i en sådan situation. Ett experiment, men nu inte i fysik & kemi som jag är tränad i, även om det bara är på gymnasienivå, utan nu närmare psykologi och kultur. Nytt territorium men samma åsikt. Ogillar att gissa. Förundrar att försöka förstå. Att våga. Trots att jag inte vågar, men det går inte att vara modig utan rädsla. Det förstod jag tidigt. Därför har jag sedan dess tävlat med mig själv. Den lilla flickan som kallade sig "Ippa" & höll i sitt pappas ben under barnkalas. Även den flickan som klädde ut sig till Pippi då, som senare i livet blev kallad Pippi.

Finn en annan flickan i bilden nedan!

**& ja, angående Pippi
blev jag även till synes
en "red flag"
under tiden i Malawi.**

**Färgningen skedde på badrummet
i Blantyre med Christinas
pannlampa till hjälp...**

Det vore inte rättfärdigande att låta bli att lyfta min egen personliga agenda i valet att åka. Därför ligger den här ovan, avcheckad, för att inte undvika den delen och hädanefter med gott samvete flytta fokus till allt annat. Större frågor. Som att fråga sig vad som gör en människa till en medmänniska? När linjerna ständigt suddas ut för vad som är ens egen vinning och båda parter, eller ingens. Som att fråga sig vad som är värt att lägga fokus på? När konflikten mellan konceptet "En piss i Mississippi" & "Inga astronomiska mått utan atomer" snurrar i snillet. Som att fråga sig hur i hela fridens namn skillnaden kunde bli så stor? När jag ena dagen kan vara i verkligheten i torra, tunga & färgstarka landsbygden långt nere i Afrika och andra dagen i verkligheten på törra, trygga, bleka ön högt upp i Europa. Satan. I. Gatan. Helt plötsligt låg jag ned på ett cementgolv på Afrogardens center. Stirrandes på kackerlackan som dansar i det dolda under sängen, men inte omärkbart då inte minst ljudet skär in i öronen. Samtidigt som synen skärar mig, men mest min oförmåga att förändra situationen. Däckad är jag. Av värmen. Eller ja, det var droppen. Kan inte låta bli att lufta tanken om att utveckling logiskt nog går långsammare i hög värme. Energin krävs för att kyla systemet. Kinden kyler sig mot golvet. Därför ligger jag kvar. Det är mitt på dagen och jag klarar inte att stå upp på mina två, faktiskt i vanliga fall riktigt starka, ben. Här är jag svag, här, där jag tänkte att jag skulle hjälpa till. Hjälpa till att bära bördan. Bottenlös är jag istället. Av allt jag hört & sett. Läs inte in det som negativt, för det är inte vad jag menar, utan enbart megamycket intryck som rör om i grytan. Grytan får symbolisera huvudet, vilken mitt uppe i allt dessutom börjar koka av hettan. Ändå trodde jag innan att jag var relativt mentalt förberedd efter mitt studieår i Nairobi, Kenya, men icke sade Nicke! Det är skillnad på att bo i och utanför, utanför för att istället ibland besöka. Först vid det förstnämnde går det inte att fly. Fly faktumet över förhållandena. Förhållandena är inte valbara för dem flesta, jag har åtminstone privilegiet att fly dem men inte längre faktan om dem. Förväntan på min förmåga och förberedelse var felaktig. Nicke Nyfiken inom mig uppträdde däremot enligt förväntan. Trots känslan av dåskap & uppgivenhet. Hur tar vi oss vidare? Tag för tag. Dag för dag. Löste sig även det, men känner mig fortfarande patetisk som innan jag var på plats närvarade i naivitetsens nav, inte minst gällande min egen kapacitet. Den fina trösten blev istället att jag inte bara kognitivt förstod, utan KÄNDE, hur beroende vi är av varandras krafter. Vi flockdjur. Hur skör en är, där, med bara sin kärna kvar.

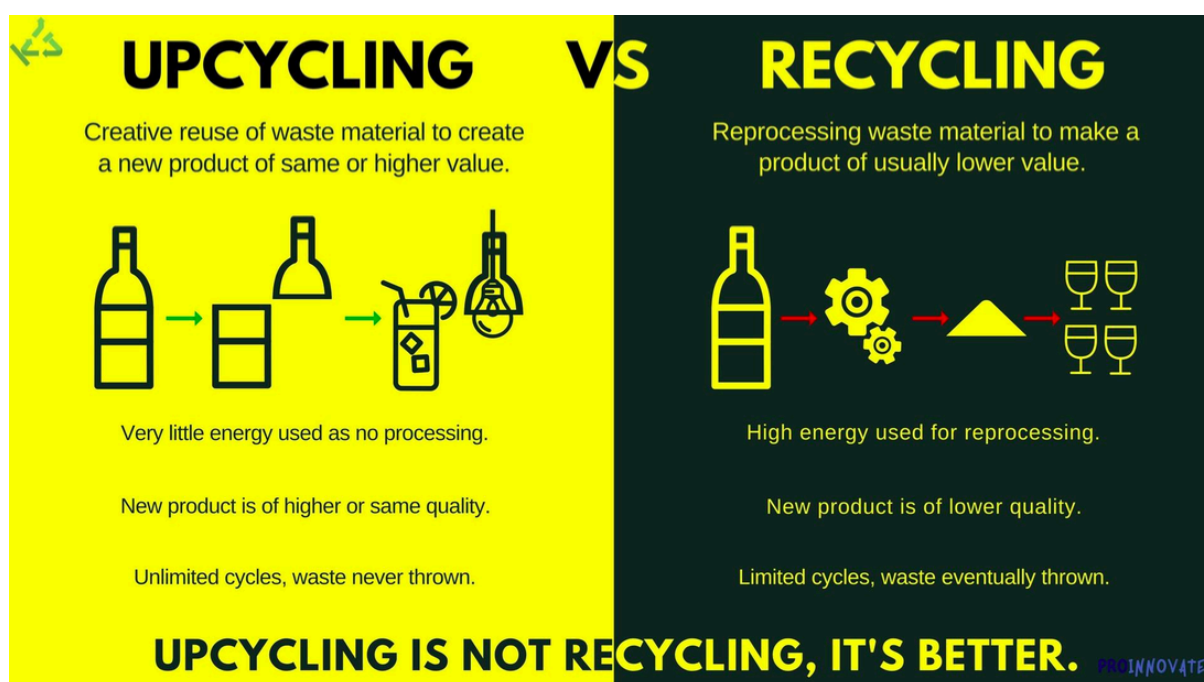
Tack Christina för all kärlek & kunskap du adderat till min kärna, inte minst i våra dundrande diskussioner som lärt för livet, den kommer nu och framtiden kunna gynna fler på många fler sätt! Det mer magiska är att du gör det till många, mestadels av tiden. Tornadotack för det! Din tid & kraft för att trots allt fortsätta göra världen vackrare, när den ofta är vidrig.

Nu, kära läsare, tänker du eventuellt att tunga tankar genomsyrade min totala upplevelse, men det är absolut inte hela sanningen, för har aldrig legat på golvet så ofta med magkramp AV GARV. Med Christina har jag klarat att skrattat sönder magmuskulaturen trots all sorg jag känt på. Väljer att lufta det djupa här och enbart lyfta det lätta lätt eftersom ni redan flera gånger hört om vacker vandring i berg, magisk mat, billig bärs, mäktiga mönster på tyg, vilda växter som sprakar för ögonen, spralliga springgruppen på onsdagar, bjussiga bjudningar på mat hos nya vänner, kul kulturrockar, glada sånger & danser Emellan allt elände. Det upplevde jag med, men klarar inte att med det skölja undan smärtan världen bär. Även om jag önskade. Även om det är en nödvändig överlevnadsstrategin. Står jag kvar med stela sanningen. Orättvisan som blockerar bombastiska byggen.

"Brister i mörkret, under färden i världen. Blödande bördigt. Beståndsdelarna dras itu. I det alltså allt jag var, för frigörelsen från fysiska fröet. Nödvändigt men ständigt motigt. Orkar inte bära tyngden. Vill hellre vara tyngdlös & mållös i rymden, frivilligt förövad. Vem valde ens att möta modet, maskar, maktskiften, maskrosbarn och minor?"

Ändå byggde vi. Saker av skräp. Det är nämligen min överlevnadsstrategi. Skärp är enligt min mening "en resurs i fel sammanhang". Allt handlar ju om sammanhang. Vad vore en advokats kunskaper om svenska rättssystemet värt i vilda västern? Vad vore en Bitcoin värt utan el? Vad vore en macka värt för någon som svälter? Därför bytte vi sammanhang för skärp. Vi identifierade restströmmar på plats och kom gemensamt fram till att de blåa förbannade små plastpåsarna var den värsta i naturen där och den bästa att upcyccla. Låt oss då klargöra vad upcycling & recycling, sistnämnde som jag förmodar att alla är bekanta med, är i förhållande till varandra.

Med det sagt förstår vi att områden där det är begränsat eller inte alls finns tillgång till fossilfria energikällor förstärkt föredrar förstnämnda process. Vad upcyclade vi då plastpåsarna till?

Flätad tråd. Alltså inte en produkt, utan ett material, som i sin tur går att göra massa produkter av. Anledningen till att jag lät den utvalda unga skolklassen tänka & skapa fritt, men inom konceptramen, och inte presentera en färdig lösning var för att målet var att lära dem tankesättet "Waste to wealth" vilket jag genuint tror gynnar dem maximalt över tid.

Utöver det satte vi snurr på två till grupper inom samma anda, men som var mer konkreta.

Den ena baserades på Afrogradens grundare Inga Lills idé och det utfördes med ambitiösa Aeron (som gladeligen har fortsatt med detta och även barngruppen)- ett nytt bevattningssystem med hjälp av petflaskor, som vi samlade in i samarbete med flera aktörer i Blantyre. Utöver de få flaskor som vi städade upp i byn. Majoriteten i testgruppen, som var väl valda som mästarna av alla Afrogardens köksträdgårdars familjer, upplevde en förbättring i form av effektivitet efter att de enbart börjat vattna i flaskorna efter att solen gått ner. Med tiden hoppas vi på att fler vågar förändra flera generationers sätt att odla för en större skörd och i det stärkt självförsörjning.

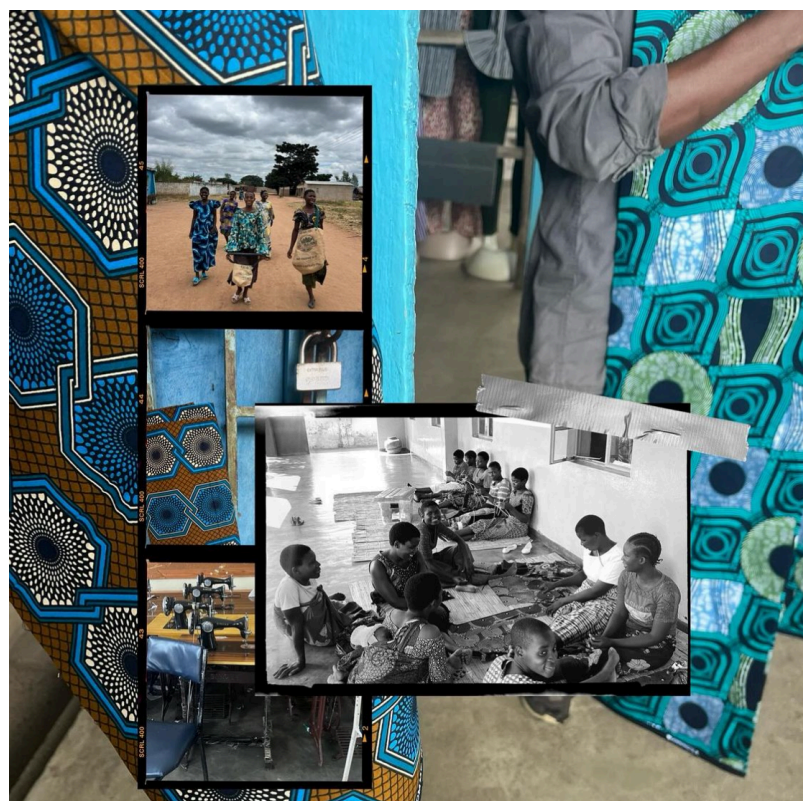
Sist men inte minst skall den sista gruppen nämnas, nämligen FlowerPower-flickorna, som skapade dekorationsblommor även dem av petflaskor. Varför? Jo, den skapades utifrån den första besökaren som kom till centret efter vår ankomst. Hon hade en bebis på ryggen och efter de lämnat frågade jag Christina varför flickan såg så sorgsen ut. Historien bakom bebisen var förskräcklig. Hur är det möjligt att en VAKT våldtar en flicka på ett barnhem? I vad som skall vara en trygg miljö, definitionen av ETT HEM! Istället blev flickan ofrivilligt gravid utan rimliga möjligheter till abort och det blev då skolgångens slut...

Sömnadsgruppen hos Afrogarden kan i sådana fall, för så kallade "drop offs", vara räddningen. Rörande. Min vän här hemma blev anfallsvåldtagen mitt på öppna gatan, när hon var på väg hem en sommarnatt. Tro eller ej åkte turligen det fanskapet in i fängelset, även om tiden alltid är för kort. I all tragedi lyckades hon förvandla det förfärliga till något fantastiskt- bli florist & öppna butik som bokstavligt & bildligt blomstrar. Efter bakgrunden om flickan på besök & min vän såg jag kopplingen i kvinnokraft. Min vän ville utan tvekan vara en del av att stötta Afrogardens arbete och därmed gjorde vi upp att hon kunde sälja cirkulära dekorationsblommor om vi fick till det i Malawi & jag med mig dem till Sverige. Sagt & gjort. De är i hennes händer nu och i höst skall hon sätta dem i strålkastarljuset för att 100% av intäkterna skall gå direkt

tillbaka till skapargruppen bakom dem. Dessutom har jag uppmuntrat till att de själva skall sälja på lokala marknader i Malawi, inte minst Farmers market, för att projektet skall kunna fortgå utan beroende av koppling till Sverige.

Varför fokuserade jag på upcycling under min tid i Malawi då? Jo, jag driver hemma ett företag vid namn AB Cirkulero som gör just det, "sluter cirklar". Mer specifikt ger främst kaffesäckar, som annars hade eldats upp, en het comeback på marknaden i nya former. Inte minst som Bagatellus® med vatten-/cykelslang som handtag. Hela den idén bottnar i mitt år i Kenya, där jag ackumulerade både frustration & inspiration gällande skärp. Därför ville jag nu tillbaka till ett liknande land, för att ge tillbaka av det som jag tidigare hämtade hem, det som har gett mig & vår vackra planet värde vilket jag vet behövs och vill utförs av fler. För mig är cirkularitet applicerbart på i princip allt, inte enbart en typ av ekonomi, utan ett helt sätt att leva. What goes around comes around. Tillsammans sluter vi cirklar!

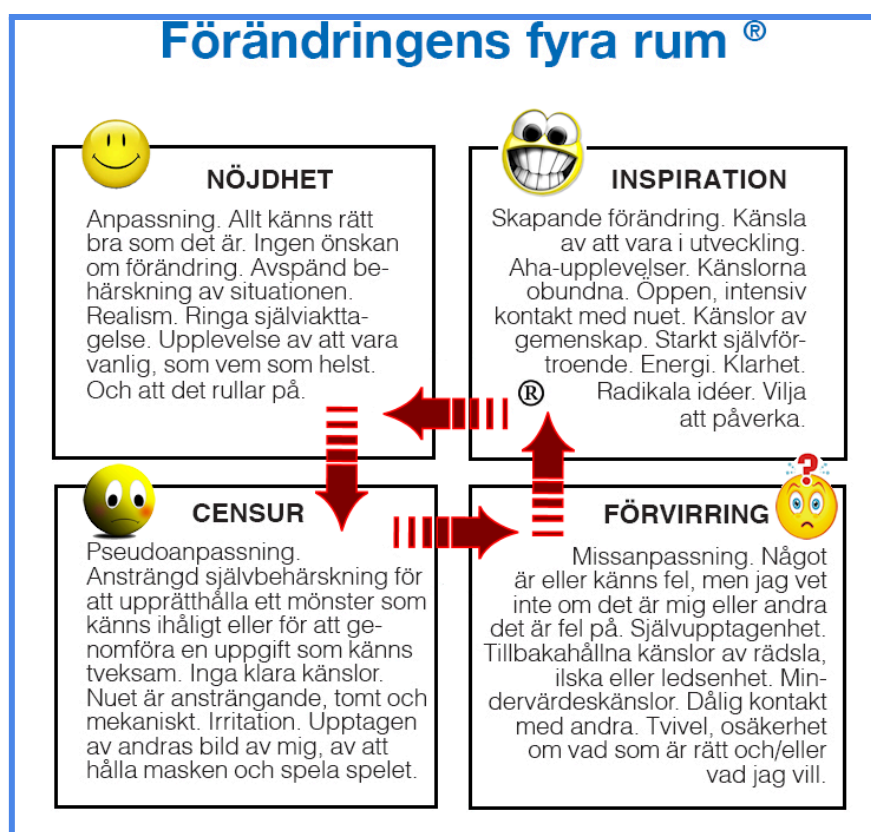
"When we see it, we understand it.
And when we understand it, we care about it.
And when we care about it, we'll do something to help
save it."

Vill verkligen betona vikten av att Afrogarden utnyttjar varje enskild volontär maximalt, genom att ta tillvara på just erfarenheterna & kunskapen den personen besitter. Det, tillsammans med lokal kännedom & det viktiga långsiktiga målet att inte behövas framöver, får mig att se upp till ert arbete. Till skillnad från typ alla andra aktörer med samma vilja att hjälpa, men på fel sätt enligt mig. Avskyr byråkratins omättade käftar. Mättar hellre käftar med ett fiskespö än med fisk för dagen. Krafande känslor för kortsiktighet gjorde att jag inte riktigt klarade att bygga relation med folk där då jag visste att jag snart skulle lämna, men att lämna kompisars kläder och främst kunskap gjorde jag mer än gärna, eftersom det finns kvar. I utbyte fick även jag kunskap, erfarenhet & perspektiv som inte går att köpa sig till. Därför kan jag med mer värdighet tycka och förmedla saker i frågor som annars tenderar att bli orealistiska i trygga svenska rum, eftersom det saknar rötter i sanningen.

Vill aldrig mer behöva gå på ett brunfläckigt dass där det är kackerlackkalas varje kväll, där en får hoppa in och hoppas att de flyttar på sig. Vill aldrig mer behöva hoppa upp på ett bängligt bord gråtandes med en i princip päslös hund hängandes med tungan rakt ut och ögonen rakt upp på mig. Vill aldrig mer sluta utsätta mig för saker som jag sedan aldrig mer vill göra igen. För det är enligt min mening ekvivalent med att ge upp på förändring och förbättring. Genom att sluta förflytta ens egen uppfattning eller kapacitet. Framåtanda går att bibehålla på många vis, finns inga rätt och fel, men bara folk försöker. Lite. Hela tiden. Då förflyttas förmågan för förbättrande förändringar enormt.

Kan hända att ni redan hört om "Förändringens fyra rum" men i det fallet påminner jag, för den kan vara en hjälpsam karta i processen från och till förvirringens fosterland.

En annan sak eller (upplevd) sanning som jag vill skicka med er kommer här: "Stressa inte med att utföra saker, utan att lära känna kulturen, då händer resten på köpet.". Den fick jag bekänna färg av på plats och orden presenterades för mig av den malawiska miljömästare Manota som även myntade uttrycket "Klarar jag att rena min kropp på droger klarar jag att rena floden Mudi på skit." under vårt möte.

Tro heller inte på allt du ser, utan att gräva. Själv hade jag jättesvårt att ta in hur en kan vara överviktig & undernärd samtidigt. Men jo då! Det går tydligen. Rimligtvis, när en tänker efter. Om en inte har tillgång till näringsrik mat äter en ju det som finns. Inte minst majs i Malawi. Gräva där en står. Det har vår art i alla tider varit bra på. Nu behöver vi i alla lägen göra det, inte bara för människors överlevnad, utan för miljön så som vi vill känna den & kan klara oss i med större sannolikhet. Kanske har jag tappat hoppet på mänskligheten, men aldrig på växter & valhajar, för de oskyldiga varelserna skall jag stå stadigt & strida för, för alltid!

Tack för din tid med på tåget genom bokstavsrälsen ner hit! Hoppas det vidga dina vyer & att du fortsätter försöka göra det, på ditt vis, för en friskare framtid.

Bästa hälsningar från [Filippa](#)

